

Владимир Колев

Котката, т.е. лъвът

Като студент спортувах какво ли не. Нямам спомен как се е отразявало активното движение на тялото ми, но въпросът имаше и втора, много практична страна. По есенно време все се намираше по някое състезание, благодарение на което редовно кръшках от задължителните бригади. Тогава имаше и такива радости. Отива се в някоя кооперация и се върши това, с което не искат да се занимават селяните. По това време вървеше афоризъм: „Селянинът – пръв помощник на студента...“ Не че студентите се потрошаваха от работа, но си беше губи време. Затова имах мотивация да кръшкам.

Все пак, веднъж магията се развали. И ми се наложи да се позанимавам с библейския по произход, благороден както казват някои шегаджии, селски труд.

Изглежда Дядо Боже не е вярвал много, че селското стопанство ще изаванти евтин труд от мен. Или може би е възприел неточно молбата ми – бях го помолил да повали първите няколко дни. А то заваля и забрави да спре.

Не съм мързелив. По някои определения даже съм вредно енергичен. Но съм роден на село. А който е роден в сиромашки-пасторална обстановка или заобичва селския труд до живот, или си остава с едно на ум към прелестите му. Определено не спадам към първата група.

Няма да ви разказвам за скуката на безкрайните есенни дни на бригадата, прекарани в това село. Но накрая имах едно изживяване...

Последната вечер бяхме на изпращане на млад туземец, на когото предстоеше влизане в казармата. Хлапето се беше напило и страдаше почти благородно поради перспективата за предстояща саможертва в името на идеала. Какъв е точно този идеал – не помнеше, но страдаше. Ходеше между познати и непознати като лунатик. С очи, пълни със сълзи, изпразнени от каквато и да е мисъл.

Ревльо!

Тогава тия изпращания бяха като сватби – с музика, ядене и пиене на корем. В огромния зимник на кметството селската чалга блъскаше по калъп фолк и модерни парчета. Когато пиенето се лее без мярка и изтича през кожата във вид на бистра пот, кой ще ти забележи какво и как точно свири селският оркестър?...

Тартор на местните ергенаши беше почти двуметров великан, прекарал през детството си едра шарка. Сега не мога да си спомня името, но излъчването му още е в паметта ми. Корово момче с ограничен ум, но добра усетливост – често срещано съчетание. И като допълнение – въобще не беше програмиран със задна скорост.

Следвах история. В моята хуманитарна специалност числено преобладаваха жените. А и повечето представители на така наречения силен пол изповядваха феминистични теории. Основа на жизнената им философия беше оная мъдрост – преклонена главица сабя я не сече.

Тарторът много бързо усети тяхната мекошавост и организира профилактично мероприятие. Двама от неговите апаци срещат двама от нашите, хващат единия и го ошамарват. Ей така, да се знае кой кой е! А другият пукал стои и мълком се моли Богу, боят да бъде изяден само от другарчето му. Което и става.

Не знам как се бях подредили нещата, но бях осенен от велика милост. Тарторът любезно ми предостави нещо като приятелство. И то уж без да иска нищо в замяна. Не бях толкова наивен да повярвам, че съм застрахован от някой номер. Но знаех, че най-ефикасното противодействие е просто да се разминавам с него и да не му целувам подметките. Под различни благовидни предлози не седнах да пия по едно с него в селската кръчма, въпреки неколкократно покани.

На изпращането танцувах с една от колежките, Таня. Същество грозно, добро и умно. Усещаше, че е получила шамар от небето, но не правеше от това драма. Таня беше първа приятелка на Лиза, сексбомбата на курса. А от Лиза започна всичко.

На ръст принцесата беше невисока, но с уцелени пропорции. Красива, кокетна, със самочувствие. Имаше си каквото трябва и за окото, и за ръката. Имаше и достатъчна природна усетливост да реагира на безкрайните ухажвания. Но това бе хитростта на Кума Лиса. Оказа се, че лесно блокира. По мое лично мнение, както много от хубавите жени.

Отношенията ми със сексуалното превъзходителство бяха определено добри. Държахме се под око, пускахме си двусмислици, но никога не правеше първата крачка. Веднъж получих малко по-настойчиви позивни, но обясних, че не обичам да се редя на опашка. Погледна ме с хубава дяволия и ме подсети, че може би мога да застана на първа позиция, като избегна досадата на реденето.

Вечерта на изпращането бях все така встрани от Лиза, в неопределено добри отношения с нея.

Танцувах с Таня и си бърборехме. Уважението ми към нея се роди дни по-рано. На малко завистливо подмятане, че незаслужено заема позицията на първа дама до сексуалното превъзходителство, Таня отговори:

– На времето, испанските принцеси ходели с малки маймунки. За да контрастира тяхната красота на фона на маймунската грозотия!

За да кажеш в прав текст такива думи се иска особен вид кураж, който кара и най-големите хапливци да замълчат.

Танцувахме с Таня и наблюдавахме картина, която можеше да бъде озаглавена „Неудобството да си красива“. Тарторът беше наградил в огромната си прегръдка Лиза. По недвусмислен начин относно бъдещите си, още тазвечерни намерения. Вероятно по негово нареждане оркестърът свиреше безкраен блуз. Лиза се опитваше да се усмихва, но явно перспективата хич не я блазнеше. По едно време Таня ми нареди:

– Когато она дангалак е с гръб към нас, засечи погледа си с Лиза. Иска да ти каже нещо.

– Даже се досещам какво. Да ставам спасител. Но тоя е на три ракии. Достатъчно пийнал, за да му паднат задръжките, ако въобще има такива. И достатъчно трезвен, за да удари през пръстите всеки, който се опита да му вземе нещото за чукане.

– Така ли ще я оставиш? Кекава кавалерия...

– Само по филмовите конфекции един може да смлати десет. В сивата проза на делника просто ще ям бой. Не виждам смисъл.

Въпреки естественото желание да изшикалкавя разбирах, че трябва да се намеся. Решението не изискваше ум, а гъвкав характер да го напраща принудено. И готовност да си нося последствията...

Намерих някаква шапка-идиотка и я пузнах по веригата. В един момент тя се оказа на главата на Тартора, а Лиза – залепена за мен.

– Моля те, измисли нещо. Тоя нали знаеш какво се кани да прави?!

– Знам... То си е природно заложен механизъм. Нарича се чифтосване, съещване, копулиране... На твоите години би трябвало да знаеш за тези неща...

– Не ми бърбори глупости! Трябва да се измъкнем!

– Тая вечер нещо ме бъркате ту със супермен, ту с магьосник. А аз още не съм срещал жив представител на тия биологични видове. Да те успокоя – измъкване за теб няма. Какво толкова му трепериш? Малко секс с този дангалак ще ти се отрази направо освежително...

– Моля те! Моля те!!! – Когато видиш такива хубави очи, вперени в теб, когато в тях са изписани надежда и чист животински страх, или бягаш, или ставаш герой. Не уважавам твърде героите. Някой ги подкокороса и те тръгнат да се бият с дракони. Или се напъхват в ръцете на някой смотан селски тартор – което е едно и също. Но пък и трика с подвитата опашка хич го не харесвам.

Накарах Лиза да се поглези, това поне си го можеше. Помоли Тартора да отиде да вземе по един сладолед. И така, bliжейки, да си

танцуват. Май се досещам каква омайна асоциация предизвика този каприз... Будалата изхвърча навън, а ние се изнесохме по страничния коридор.

Успяхме да се бухнем в тъмното, преди да бръмнат моторетките и да се понесат към квартирата на Лиза.

Селото се точеше безкрайно около двете страни на поизровено шосе. Тук-там имаше втори ред къщи. Пред тях дремеха малки площадчета, обикновено с кладенец в средата.

Тръгнахме зад къщите, но ни залаяха кучетата и имаше опасност да бъде разкрита конспирацията. Навлязохме по-навътре в полето и продължихме да вървим така, успоредно на шосето. Често се спъвахме ту в буца пръст, ту в хресталак. В краката ни поскърцваха шурци, от тъмнината, неопределено и мрачно, се донасяше писък на улулица. От луната се виждаше само едно рогче.

Ако очаквате да взема да ви разправам за някаква благодарствена изява на Лиза – не сте познали. Хич не ни беше до това. Знаехме, че ако им паднем в ръцете, тя ще отнесе не чукане, а блъскане. А на мен, най-вероятно ми се полагаше, според нормите на тяхното правосъдие, размазващ лобут. При тази осъзната перспектива, хич не ни минаваше през ум да включваме на нежната вълна.

... Стояха на площадчето до кладенеца и си мечтаеха какво има да ни се случи. Лиза щеше да започне с Тартора, а да свърши с Пикнята. Самият прякор достатъчно добре говореше за личността на носителя си.

Мен ме очакваше такава богата програма, пред която изживяванията на Лиза бяха нежен шепот на пролетен вятър. Предвиждаше се сутринта да бъде намерен разфасован в кладенеца. Не съм сигурен че щеше да се стигне чак дотам, но перспективата определено не сияеше в оптимистични цветове.

Кучето ни позна и не излая. Мислех да се вмъкнем тихо в стаята на Лиза, но нямаше как да влезем в къщата, без да ни видят. До четири и половина сутринта се гушихме тримата – Лиза, Караман и аз. Беше така захладнало, че даже не се плашихме от кучешките блъхи.

Все пак си тръгнаха. Съобразиха, че няма как да им се изплъзнем. Щяха да ни чакат по обяд на площада. Там, където трябваше да бъдем натоварени на камиони, за да ни откарат до гарата.

Прибрахме се в стаята на Лиза, легнахме и заспахме на минутата. Колко време съм спал, не знам. По едно време дойде един колега да ми предаде оперативна информация от последната минута. Уж съчувствено, но с достатъчно доловима ехидност бях осведомен, че имам всички

основания да се чувствам най-нерадостния човек в селото.

Вероятно, това беше посланието на котката към мишката. Играта на котка и мишка е много приятна. За котката!

Тръгването на камионите бе обявено за два след обед. Лиза се изнесе с голяма група към площада. Пуснах ги напред, а аз направих разчета така, че в два и три минути да съм до камионите.

Шофьорите разбира се липсваха.

Под плачущите върби на площада бяха наредени пейки, на които се беше разположило колегиалното общество. Приказваха си хората... Слънцето прежуряше, едва доловим повей нежно размърдаваше листата на върбите.

Още с появяването си разбрах, че съм действащо лице в постановка, която щеше да се изгледа с интерес. Погледите варираха от съчувствие, до откровено, злорадо любопитство. Така навярно са оглеждали избраница, на когото предстои срещата с лъва в центъра на арената.

Когато се тръснах на крайната пейка, местата до мен веднага се разчистиха. Под съседното дърво стояха Тая и Лиза. Екшънът вече течеше. Лиза ме погледна. В очите ѝ имаше страх и мътилка. Къде отидоха красота, кокетство, самочувствие?... Заби поглед в обувките си.

Тая не криеше съчувствието си. Понечи да стане и да дойде при мен. Кимнах ѝ – „Недей!“

В края на площада се мярна Пикнята. След минута се появиха и останалите от тайфата. Насядаха под сенките и запалиха. Не бързаха. Чакаха явяването на лъва.

Беше ясно защо ги няма шофьорите. Щяха да се появят след разиграването на действието. Апапите чакаха отстрани, верни на чакалския принцип да участват в разръфването. Но едва след като лъвът се насити.

Това следобедно безвреме беше заредено с черна романтика, като в латино сериал.

Да се изнижа до края на селото и там да пресрещна камионите? – Плитък номер. Да се затвоя в някоя от кабините? – То пък една защита... Остава да се кача на някоя от върбите. Та да ме свалят като кокошка, с камъни!

Мислене в посока пасивна защита не води до никъде!

Появи се и Лъвът. Без да бърза, се насочи към моята пейка. Не гледаше към мен, здрависа се с този, с онзи... Излъчваше естественото сърдечно самочувствие на американски кандидат-президент.

Да, ама има вариант!

Когато наближи на десетина метра, магнах с ръка и навъсено го

поканих до себе си. Той се огледа развеселен, самопосочи се с длан: „Кой, аз ли?“ Промърморих му отегчено:

– Ела, седни ако искаш. Имам да ти казвам нещо!

Приседна до мен подчертано внимателно. Беше настроен да направи от боя комедия. – Казвай! – нареди високо и ясно.

– В твой интерес е да не крешиш, та да те слуша мегдана. Имам въпрос, който се отнася до теб, а не до цялата публика. Да питам ли?

– Питай – разреши великодушно и малко по-тихо.

– Харесваш ли Лиза?

Той се сепна, почеса се:

– Защо?

– Абе... не знам дали е моя работа да ти отварям очите?... Защото например... – позабавих се нарочно – и тя те харесва. Харесва-ше... Ама след снощното ти изпълнение... Не знам как да ти го обясня?... Господ я е погалил с перце и ѝ е дал възможност да прави магия, каквато малко жени могат да правят. Но ако ТЯ поиска. Ако ти е за едното голо чукане, имаш си смотанячки и тук. Ама те не са от Лизината категория. Разбираш ли какво ти внушавам?

Въздъхна и ме погледна. Чак такъв ефект и аз не очаквах. Беше омекнал за секунди. Механично бръкна, извади кутията, измъкна цигара. Потърси кибрит, но не намери. Колко си приличат всички хлътнали, пардон влюбени...

– Да не ме будалкаш?! Лиза...

– Да де, Лиза! Така се казва, правилно. Ако позволиш, познавам я достатъчно добре. Снощи, докато се прегръщахме с кучето...

– Чакай, чакай – кой кого е прегръщал? – погледна ме нервно.

– Вие стояхте и си мечтаехте на кого какво има да се случи. А ние лежахме под сайванта и се прегръщахме с Караман. Помниш ли какъв бахар беше? Та, когато я обеща накрая и на Пикнята, успя да я разревш. Знаеш ли какво ми каза? „Защо насила и така глупаво иска да вземе това, което иначе щеше да получи много по-...“ Бунак! Ако снощи не беше се налял, а беше приготвил един букет... Ако по някое време я беше извел, но умно и културно, а после ѝ беше поднесъл букета... Букетът е един от начините да накараш краката на една жена да омекнат... Много си тъп, извинявай за експертната оценка...

Това беше друг човек. Не – същият, но в друго, непривично състояние.

За миг обходих с разсеян поглед публиката. Апапите се споглеждаха озадачено. Таня ми смигна, а Лиза се подсмивваше, навела глава.

Никой не можеше да чуе съдържанието на разговора ни, но обратът беше очевиден.

– Тя, Лиза... Каза ли го верно това?! – с внезапно остър поглед ме опипа Тарторът.

– Не го каза, а го проплака. Гъон!

– Смяташ ли, че всичко е загубено?

– Нищо не е загубено, докато не решиш, че е загубено – промърморих философски. – Ама оттук-нататък е по-сложна драматургията. Не знам дали ще можеш да я изиграеш както трябва? Иначе... – пак забавих темпото – ... снощният случай даже може да свърши работа. Пийнал си от неувереност...

– ... то така си и беше!

– ... любовта тласка човека към крайности. Не знам дали ще можеш да...

– ... ще мога!

– Не ме прекъсвай! Слушай внимателно и запечатвай! – Почесах се под мишниците и продължих да давам акъл. С поомекнал тон, приятелски: – Значи отиваш, сядаш до нея, гледаш я в очите и казваш, ама искрено: „Лиза, ужасно съжалявам за снощи. Това, което се заканвах, разбира се не бях в състояние да го направя! Объркан бях... Обичам те, Лиза!“ Тя отначало може и да не ти повярва, но ти я гледай в очите и продължавай! Тихо, изповедно, настойчиво. Трябва да ѝ дадеш възможност да се преодолее от сътресението. И ръцете – на коленете! На твоите колене! Никакво ръкопускане. Ще дойде моментът, тя няма да издържи и леко ще погали долната част на крайника, с който се чешеш по главата. Това е опрощението. Тогава можеш да погалиш, но не-ре-шително ръката ѝ. Не настойчиво, а нерешително! Имаш ли ѝ координатите – адрес, телефон?

– Кой да ти ги даде?...

– Няма и да бързаш да ѝ ги искаш. Сега се изяснявате. После нареждаш на ордата, качвате моторетките и правите почетен ескорт до гарата. Там тя сама ще ти ги напъха в ръцете.

– Малко ми е терсене. Не знам как да отида при нея...

– Който вечер пие, на другия ден му е терсене – успокоих го милостиво. – Запали си цигарата и изчакай. Аз ще отида да поговоря с нея, че и тя е една... Хубавите жени са такива! Ще ми се наложи да я пообработя до ниво да те изслуша. Но до там. Обясненията са си твоя работа. Ама по мой сценарий. Щом стана от пейката ѝ, отиваш бавно и сядаш до нея. Започваш с тежка въздишка. Старай се да бъдеш искрен...

– Добре!

Боже, колко е послушен... Същият този, който до преди малко с удоволствие би ме помазал от бой...

Станах и отидох до съседната пейка. Докато приближавах, направих знак с очи. Седнах между Таня и Лиза. С равен глас, тихо, започнах да нареждам:

– Отначало ме гледаш сдържано! Така. Сега леко любопитно. Но леко. Слушай какво ти се казва!

– К'во го омая бе, човек?

– Няма време за обстояйни обяснения. Сега те агитирам да го допуснеш до себе си...

– А, да...

– Да не ами ДА! Ще дойде при теб и ще започне да си ръси главата с пепел. Държиш се леко обидено, но постепенно започваш да поддаваш. Инструктиран е да не ти налита и да не те пипа. Но, по някое време, след като си излее душата, го погали по ръката...

– А да, ще го галя! Да вземе да се възбуди...

– Разбира се, че ще го погалиш! Със сдържана нежност. Леко се отпушваш, но леко. И си пази силите за гарата. За там имаш втори етюд. Умната! Ако нещо преиграеш и той се усети... Още не ни се е разминало...

Станах бавно, мързеливо се протегнах. Отидох под сянката на тайфата, седнах до Пикнята и му наредих:

– Дай една цигара!

– Заповядай шефе! – услужливо ми поднесе и запалката. Не счетох за необходимо да му благодаря.

... А Лиза и Тартора си гугукат. Като бели гълъбчета на телеграфна жица. Хитра мадама, точно когато трябва, погали ръката му. По едно време го потопи в погледа си. Край – удави го! Лъв до преди минути. Мокро коте сега...

Товаренето стана много бързо и организирано. Влакът няма да ни чака, я!

Стояхме с Лиза до задната каната на камиона и наблюдавахме финтовете, които възлюбеният ѝ правеше с моторетката в нейна чест. На гарата се изтърсихме в последния момент и бързо се покатерихме във вагона. Лиза се настани в ъгъла на първото купе и въздъхна с облекчение:

– Уф, свърши...

– Още не е свършило! Сега се показваш през прозореца и му даваш адрес и телефон. После го целуваш... някъде...

– Ти си луд! Как ще си дам адреса?!

– Улица „Зелена морава“ 12, също като зелен хайвер...

– Да бе...

Показа се през прозореца, написа припряно нещо на листче. Подаде му го. Влакът вече потегляше, тя се наведе и се опита го целуне, но малко не ѝ достигаше. Улових я през бедрата и я изсипах до под пъпа от прозореца. Леко притрепери – да висиш надолу с главата не е от приятните изживявания. Успя да го докосне с устни по носа. Сантимент, мамо!

Прибрах я обратно.

Стоеше до мръсното стъкло и му махаше с ръка, махаше, махаше...

Последна, прощална въздушна целувка. Сега ако пусне и една сълза...

Не, не пусна. Обърна се към мен и ми смигна. Избухна в смях. Красива, кокетна, отново заредена със самочувствие...

Още усещах топлината на тялото ѝ по ръцете си...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ: Имената, естествено са сменени. Ама още ме пролазват ситни мравки по кожата, като си спомня за монтанското село. Но сега гадинките не хапят, а само гъделичкат. И още: кръвта ми е особена. Никога не са ме пролазвали кучешки бълхи...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11912>]